

LES NOSTRES DUES CARES

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

La primera lectura d'avui parla d'odi, rancúnia i venjança. També de compassió, perdó i pregària. La nostra vida no ha estat una bassa d'oli i hem viscut situacions inesperades que ens han mogut sentiments imprevistos i potser desconeguts per a nosaltres mateixos, tant pel que fa al bé com pel que fa al mal.

Dir-nos-ho potser ens fa mal, perquè posa el dit a la nostra llaga, aquella de la qual no en podem parlar. És obvi pel que fa al mal, o a coses que hem obrat malament ni que sigui per ignorància, desinterès, anar a la nostra o, fins i tot, quan hem obrat amb malícia. Però també posa el dit a la llaga pensant en aquelles ocasions de molta felicitat i plenitud que no hem tingut ocasió de compartir.

Jesús fill de Sira, l'autor del text, diu: «L'home que s'irrita contra un altre home, com pot esperar que el Senyor li retorni la salut?». Però puc fer una frase semblant i dir: si jo m'irrito contra mi mateix, puc esperar que el Senyor em retorni la salut? I sempre anem a parar a la casella de sortida. Volem veure el món a través del nostre petit món, del nostre petit centre, i oblidem o menystenim que intentar veure'l des del gran món de Déu és una altra cosa. Intentar, quina gran paraula!

Des d'aquí podem proclamar el salm 102: «Beneeix el Senyor, ànima meva, del fons del cor beneeix el seu sant nom. Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia. Rescata de la mort la teva vida».

Negociants com som, fem com Pere, volem saber quantes vegades he de perdonar, per tenir-ho tot ben calculat. I Pere proposa set vegades, un número de plenitud per als jueus, una gran xifra. Jesús li desmunta la parada i li diu que s'ha quedat curt, molt curt, que la xifra no és set, sinó setanta vegades set.

L'evangeli ens alerta sobre la injustícia. El rei perdona deu mil talents al seu ministre, una exageració de diners, però el ministre no perdona un col·lega que li devia molts pocs diners, xavalla comparada amb el primer deute.

Sovint tenim dues maneres o més de mesurar, segons quin punt de vista agafem i segons com ens implica. Podem sentir-nos reflectits amb els dos personatges, depèn de la circumstància i de la poca capacitat de lucidesa o de saber-nos aturar per pensar abans d'actuar, o per compadir abans d'acusar.

Potser quan puguem perdonar-nos a nosaltres mateixos les llagues profundes i amagades que tenim, podrem començar a intentar perdonar de tot cor els altres. Intentar, quina gran paraula!